

вали — туй прѣкарваше прѣзъ ума си и Бойковски — та изкусно веднага обѣрна разговора:

— Григоре, ще те попитамъ нѣщо: кое е по-голѣмо: царь ли, или князь?

— Царь!

— Ами защо на нашия князь не казваме царь?

— Защото тѣй опрѣдѣли Берлинскиятъ договоръ. Единъ день и туй ще стане...

— Хж, демекъ, по-напрѣдъ калфа, че тогава майсторъ, а? Ами азъ мисля, че това е все отъ турска завистъ... Ами министъръ що значи?

— Значи: паша! изговори кротко и задоволено Бойковски.

— Паша ли? извика очудено старецътъ. Мигаръ синътъ на баба Добрювица — Богъ да я прости! — отъ Златково, она твоятъ приятель, дѣто еднажъ дохожда у дома, когато ти се бѣ върналъ отъ Европа, — помнишъ ли? — когато играхте на двора хоро посрѣдъ нощъ и спяхте горѣ на чардака — та и не спяхте: цѣла нощъ ви слушахъ: „бъръ, бъръ, бъръ!“... мигаръ е сега паша? Ехъ, да бѣ жива сега майка му да му се радва и да порахатува, защото на животъ голѣма сиромашия изтегли, горката!... Пакъ, знамъ, и момчето още отъ малко бѣше уперено, уредно, чалшканъ. Общината му даваше книжки, дрешки, обуца...

Дойде редъ и Бойковски да покаже своитѣ знания и краснорѣчие.

— Тукъ нѣма нищо чудно, тате! отговори съ тонъ на покоренъ синъ и любезенъ човѣкъ. Долниятъ му произхождение вмѣсто да го унизява, напротивъ, го двойно въздига въ очитѣ на всѣки разбранъ човѣкъ: отъ простия родъ могълъ само съ трудъ, а не съ друго, да се издигне толкова високо. Такива хора сж, именно, за уважение, нека всѣки зима примѣръ отъ тѣхъ, и да се не отчайва и да не се подлизва на голѣмцитѣ. Теглото, мжкитѣ, прѣзъ които е миналъ човѣкътъ, сж го калили, изпекли, подготвили за житейската борба, вселили въ него крѣпка вѣра въ неговитѣ мишици и способности, образували характеръ, воля, отворили му очитѣ да разбере отрано тайнитѣ на живота. За да оцѣнимъ доброто, трѣбва по-